

บทนำ

เงื่อนไขการร่วมมือ

หลังจากคนส่วนใหญ่หลับใหล ปกติแล้วสิ่งที่ยังเคลื่อนไหวอยู่ในพระราชวังกลางดึกก็มีเพียงองครักษ์ที่เดินลาดตระเวนเท่านั้น

ทว่าเวลานี้บางสถานที่ในพระราชวังกลับยังคงมีแสงไฟสว่าง อิลลิซ็อยในโกดังหมายเลขหนึ่งตามลำพัง กำลังลงมือทำตามจุดประสงค์ที่ลึกลับเข้ามาที่นี้ภายใต้แสงไฟสลัว

โกดังหมายเลขหนึ่งไม่มีองครักษ์เฝ้ายามในเวลากลางดึกเช่นนี้เพราะข้าวของในโกดังทั้งหมดได้รับการปกป้องจากสิ่งประติษฐานหนึ่งนั่น มันสามารถป้องกันไม่ให้คนที่มีความไม่ดีลักลอบเข้ามาหาโมยหรือทำลายข้าวของ แต่ตอนที่เขาสั่งให้คนขนย้ายสิ่งประติษฐานเข้ามาเก็บรักษาในที่นี้ เขาแอบสัมผัสมันเพื่อแย่งชิงอำนาจการควบคุมมาแล้ว หากเขาอยากลักลอบเข้ามาในโกดังหมายเลขหนึ่งก็แค่หลบเลี่ยงองครักษ์ที่เดินลาดตระเวนในพระราชวังก็พอ

ข้าวของที่ตั้งแสดงอยู่ในโกดังหมายเลขหนึ่งส่วนใหญ่เป็นสิ่งประติษฐานจากทวีปเหนือ ในจำนวนนั้นไม่น้อยที่ได้คืนมาในระหว่างการปฏิบัติภารกิจของแผนกเก็บคืนสิ่งประติษฐาน ข้าวของที่เก็บรักษาอยู่ในโกดังมีมากมายมหาศาล ในจำนวนนั้นย่อมต้องมีของที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน

12 Strange Hope ปรีศนาอัฏฐมณี 7

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาลักลอบเข้ามาในโกดังหมายเลขหนึ่งกลางดึก เหมือนที่เขาเคยบอกซิสเกอร์นั่นแหละ เรื่องรับมือแอนทริสเขาลอบดำเนินการอย่างลับๆ มาโดยตลอด

และสิ่งที่เขากำลังทำในตอนนี้ก็คือใช้มือสัมผัสสิ่งประดิษฐ์ทุกชิ้นที่มองเห็น สัมผัสไล่เรียงไปที่ละชิ้น

เรื่องนี้ถึงยื่นคำร้องขอไปก็ไม่สามารถกระทำได้ เพราะต่อให้ภักษตรีย์รักใคร่เอ็นดูเขาลักแคไหนก็ไม่มีทางอนุญาตให้เขาทำแบบนี้

พอจะต้องสิ่งประดิษฐ์เหล่านั้น พลังพิเศษที่ติดตัวมาแต่กำเนิดจะทำให้เขาส่องรู้ถึงวิธีใช้งานมันอย่างคร่าวๆ จากนั้นค่อยตัดสินใจว่าจะเป็นเจ้านายของสิ่งประดิษฐ์ชิ้นนั้นไหม

เขาสามารถทำให้สิ่งประดิษฐ์เปลี่ยนตัวเจ้านายได้ภายในช่วงเวลาลั้่นๆ และสามารถทำให้ประสิทธิภาพของมันยืดยาวออกไป ถึงแม้ว่าการแบกรับสิ่งประดิษฐ์จำนวนมากขนาดนั้นในเวลาเดียวกันจะเป็นภาวะที่หนักหน่วงไม่น้อย แต่เขาไม่มีเวลาสนใจเรื่องพวกนั้นแล้ว

แอนทริสไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่สามารถวิเคราะห์ได้ด้วยตรรกะความคิดปกติทั่วไป ถ้าหากใช้วิธีการเก่าๆ คงไม่สามารถล้มฝ่ายนั้นได้อย่างสิ้นเชิง

อิลลิซึบคิดใคร่ครวญ แต่มือที่กำลังไล่สัมผัสสิ่งประดิษฐ์ก็ไม่ได้หยุดเคลื่อนไหว โอกาสที่พอจะลักลอบเข้ามาทำเช่นนี้ได้ในตอนกลางคืนมีไม่มากนัก ดังนั้นถ้าอยากจัดการสิ่งประดิษฐ์ทั้งหมดในโกดังโดยเร็วก็ต้องเร่งมือหน่อย

วันนี้นอกจากเขาจะมาที่นี่เพื่อทำงานนี้แล้วก็ยังมารอคคนอีกด้วย ถึงแม้ว่าการลักลอบเข้ามาในโกดังหมายเลขหนึ่งโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่มันยังนัดคนมาพบกันที่นี่จะเป็นการกระทำที่เสี่ยงอันตรายมาก แต่เขาอยากรู้การตัดสินใจและระดับพลังฝีมือของฝ่ายนั้นก่อน

เงื่อนไขคือให้ลักลอบเข้ามาเจอกันในโกดังหมายเลขหนึ่งกลางดึก ถ้าหากคำขอแค่นี้ยังทำไม่ได้ก็ไม่มีทางเลือกอื่นต้องร่วมมือกัน แต่อิลลิซึเชื่อว่าอีกฝ่ายไม่น่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับการทดสอบเล็กๆ นี้ เพราะตอนที่ร่วมมือกันคราวก่อน

เขาเคยเห็นฝีมือของอีกฝ่ายมาบ้างแล้ว

ถ้าอีกฝ่ายไม่มีคุณสมบัติจริงๆ เขาจะหาวิธีจัดการแอนทริสด้วยตัวเอง แอนทริสเป็นอุปสรรคใหญ่ที่ขวางหน้าเขา ดังนั้นต้องกำจัดทิ้งให้จงได้ ขอแต่แอนทริสไม่อยู่ก็จะไม่มีใคร...

พอเขาคิดถึงตรงนี้หัวสมองพลันหยุดชะงักกลางคัน จู่ๆ เขาก็รู้สึกเหมือนตัดขาดจากโลกภายนอก ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แต่ความรู้สึกดังกล่าวกลับเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว...เช่นเดียวกับเรื่องราวทั้งหมดที่เขากำลังขบคิดเมื่อครู่นี้

ข้ากำลังทำอะไร เมื่อครู่ข้า...

อิลลิซึนวดคลั่งขมับด้วยความสับสน เค้นสมองคิดเท่าไรก็นึกเรื่องที่แวบผ่านเข้ามาในหัวเมื่อครู่นี้ไม่ออก

เมื่อก่อนก็เคยมีเหตุการณ์ทำนองนี้ เขาไม่รู้ว่าเกิดจากแรงกดดันหรือว่าความเหนื่อยล้า บางครั้งพอได้สติกลับมา กระทั่งเรื่องที่กำลังไปในระหว่างนั้นยังนึกไม่ออก เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่อาการปกติแน่นอน แต่เขายังหาสาเหตุไม่ได้สักที

คงไม่ใช่อาการแทรกซ้อนจากการแบกรับพลังของสิ่งประดิษฐ์ใช้ใหม่ อิลลิซึเคยสงสัยเช่นนั้น แต่อาการเหล่านี้ดูเหมือนจะเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ก่อนเขาเข้ามาทำงานในโกดังหมายเลขหนึ่งเสียอีก จึงบอกได้ยากว่ามันเกี่ยวพันกันหรือเปล่า

อาการสูญเสียความทรงจำระยะสั้นทำให้เขาว่าวุ่นใจมาก แต่ในเมื่อยังจัดการไม่ได้ก็ต้องลงมือทำในสิ่งที่ตัวเองควรทำต่อไปก่อน

คืนนี้เขาสวมหน้ากากปกปิดใบหน้าเพราะวันถัดไปไม่มีธุระ ไม่จำเป็นต้องตื่นแต่เช้าตรู่ แต่พอคิดถึงเรื่องที่แผนกเก็บคืนสิ่งประดิษฐ์พินาศย่อยยับจนต้อง 'หยุดพักชั่วคราว' แล้ว อิลลิซึก็รู้สึกหม่นหมองใจ

ต้องกำจัดแอนทริสให้ได้ เขาตัดสินใจแน่วแน่ จากนั้นยื่นมือไปสัมผัสสิ่งประดิษฐ์อย่างแผ่วเบาทีละขั้นต่อไป เห็นจุดที่ตะเป่แสงสว่างวาบขึ้นมา ก่อนดับวูบไปครั้งแล้วครั้งเล่า

14 Strange Hope ปริศนาอัถุมณี 7

เขาคำนวณดูว่าได้เวลาลงมือแล้วก็เริ่มสังเกตทางเข้า ไม่นานก็มีเงาร่างที่ดูคุ้นเคยดีเดินเข้ามาเงียบๆ พอฝ่ายนั้นมองเห็นเขาก็ส่งเสียงเรียกทันที

"อิลลีซี"

ซิสเกอร์แค่เอ่ยเรียกชื่อเขา ดูเหมือนไม่ได้คิดจะพูดอะไรต่อ แต่รอให้เขาเป็นฝ่ายเปิดปากพูดก่อน

เวลานี้ซิสเกอร์กลับมาสงบเขือกเขินตามเดิมแล้ว ไม่ได้ดูน่ากลัวเหมือนเมื่อเช้า แต่ก็ยังดูแตกต่างจากเวลาปกติเล็กน้อย ความเหลาะแหละและอาการใจลอยหายไป จนถึงขั้นที่ยากจะอ่านความรู้สึกของเจ้าตัว

ตอนเช้าตรู่ซิสเกอร์วิ่งมาหาเขาและเสนอตัวช่วยกำจัดแอนทริส อิลลีซีไม่แน่ใจว่าซิสเกอร์เกิดเพี้ยนอะไรขึ้นมาอีกหรือเปล่าจึงบอกให้กลับไปสงบสติอารมณ์ก่อนแล้วค่อยมาคุยกันตอนพักกินอาหารเที่ยง

แต่โชคช่วยตรงที่जू อิลลีซีก็มีธุระที่ต้องไปจัดการตอนกลางวัน เขาขบคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจว่าจะไม่ให้ซิสเกอร์ติดตามไป จากนั้นเขียนจดหมายทิ้งไว้ว่าถ้ามีใจอยากช่วยจริงๆ ให้ไปเจอกันที่โกดังหมายเลขหนึ่งตอนกลางดึก

ดูจากสภาพจิตใจของซิสเกอร์ในตอนนี้อันแล้ว ที่บอกว่าอยากช่วยไม่น่าจะเป็นการพูดเล่นสังเดช

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น ทำไมถึงได้กระตือรือร้นขึ้นมากะทันหัน เจ้าดูเหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคน"

อิลลีซีตัดสินใจว่าจะลองฟังแรงจูงใจของเขาก่อนค่อยเริ่มต้นคุยงานสำคัญ ซิสเกอร์ทราบดีว่าอีกฝ่ายต้องถามเช่นนี้จึงอธิบายอย่างคร่าวๆ

"ข้าเคยบอกเจ้าเรื่องในช่วงนี้ไม่เห็นข้อความมนตร์ลอยในอากาศแล้วไม่ใช่หรือ ตอนแรกยูจินช่วยข้าตรวจสอบเรื่องนี้ แต่ตอนนี้ข้าหายสาบสูญไปแล้ว"

"เจ้าว่าอะไรนะ"

อิลลีซีคิดไม่ถึงว่าจะได้ยินเรื่องนี้จึงตกตะลึงเล็กน้อย

"ความหมายของเจ้าก็คือยูจินเกิดอันตราย หรืออาจจะ..."

เขาพูดถึงตรงนี้ก็หยุดชะงัก ไม่ได้พูดต่อจนจบประโยคเพราะเห็นสีหน้าของซิสเกอร์ซีตเผือดลง

วันนี้ซิสเกอร์น่าจะไม่ได้พักผ่อนเลย และคงไม่อยากได้ยินคำว่า 'ยูจินเกิดอันตราย'

"ไม่ใช่แค่นั้นะ 'การมีอยู่' ของยูจินยังหายสาบสูญไปจากโลกนี้ด้วย เมื่อกลางวันข้าลองไปตรวจสอบแล้ว ดูเหมือนทุกคนไม่มีคนที่ชื่อยูจินอยู่ในสโมสรเลย กระทั่งชีวิตความเป็นอยู่ในเมืองหลวงของเขาก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย เจ้าบอกว่าเรื่องทำนองนี้อาจจะเป็นฝีมือของแอนทริส ข้า..."

ซิสเกอร์เล่าแล้วชะงักเล็กน้อยเหมือนต้องการหยุดเพื่อควบคุมอารมณ์ตัวเอง อิลลิซีจึงพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่ค่อยอยากเชื่อ

"กระทั่งท่านทายาทของเซตนอร์ธเทิร์นยังกล้าลงมือ? ที่แท่นสถานการณ์ก็เลวร้ายกว่าที่ข้าคาดคิดไว้มาก"

"กระทั่งฝ่าบาทเขายังกล้าสะกดจิต คงไม่มีอะไรที่ไม่กล้าทำแล้ว"

ซิสเกอร์ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ส่วนอิลลิซีหนึ่งเงียบไปหลายอึดใจก่อนเอ่ยถามว่า

"เจ้าเชื่อแล้วว่าทั้งหมดนี้เป็นฝีมือแอนทริส?"

เขานึกว่าซิสเกอร์จะตอบกลับมาอย่างมั่นใจ คิดไม่ถึงว่าปฏิกิริยาของอีกฝ่ายกลับแตกต่างจากที่คิดเอาไว้

ซิสเกอร์ส่ายหน้าเมื่อได้ยินคำถามดังกล่าว

"ข้าไม่รู้"

"เจ้าไม่รู้?"

อิลลิซีเลิกคิ้ว รอให้เจ้าตัวอธิบายต่อ

"ข้าไม่รู้ว่าเขาเป็นคนทำเรื่องพวกนี้หรือเปล่า แต่ตัวเขาเต็มไปด้วยเรื่องน่าสงสัย แถมนยังทำเรื่องที่คาดคิดไม่ถึงอีก"

ซิสเกอร์ตอบอย่างเยือกเย็นแล้วคลี่รอยยิ้มที่ดูค่อนข้างเลื่อนลอย

"การลุ่มเขอาจทำให้ทุกอย่างกลับเป็นปกติไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็กำจัด

16 Strange Hope ปรีศนาอัญมณี 7

บุคคลน่าสงสัยที่สุดได้ไม่ใช่รี ขอเพียงกำจัดศัตรูหรือบุคคลต้องสงสัยที่พวกเราทั้งหมดยุค ระหว่างนี้อาจจะมีโอกาสเจอกับคนร้ายตัวจริงที่ควรกำจัดทั้งก็ได้"

อิลลีซีไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์ความคิดของอีกฝ่าย เขาตั้งใจไปครู่หนึ่งก่อนที่จะพูดด้วยความสับสน

"เจ้าช่างให้ความสำคัญกับเพื่อนมากจริงๆ"

"เขาเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของข้านี่นา"

คำตอบของซิสเกอร์ทำให้อิลลีซียิ่งรู้สึกสับสนในใจ แต่ไม่อยากเสียเวลาคุยเรื่องนี้ต่อจึงเสนอว่า

"พวกเราออกไปจากที่นี่ก่อนเถอะ ในเมื่อเจ้าตัดสินใจช่วยแล้ว ข้าคิดว่าก่อนที่จะเล่าแผนการให้ฟัง เจ้าคงไม่ว่าอะไรถ้าข้าจะทดสอบพลังฝีมือที่แท้จริงของเจ้าก่อน"

พอฟังอิลลีซีพูดจบ ซิสเกอร์ก็เอ่ยถามด้วยความลึกลับ

"เจ้าไม่ติดใจเรื่องที่ข้าแกล้งพิการเธอ"

"พวกเราลองสู้กันก่อน ดูซิว่าเจ้าเสแสร้งเก่งแค่ไหน แล้วค่อยว่ากันอีกที"

ซิสเกอร์ไม่ได้คัดค้านการตัดสินใจของอิลลีซี ทั้งสองคนจึงออกจากโกดังหมายเลขหนึ่งและตรงไปยังสถานที่ที่เหมาะสมจะใช้ประลองฝีมือกัน

"ซิสเกอร์ เจ้าคิดว่าจะเอาชนะได้ไหม"

ตอนที่ซิสเกอร์ดึงดาบออกจากฝัก อิลลีซีไม่รู้สึกถึงไอสังหารใดๆ ไม่มีกระทั่งความรู้สึกเป็นนรีอย่างรุนแรงจึงเอ่ยถามออกไปเช่นนี้ เขาอยากทำความเข้าใจกับความคิดของซิสเกอร์ในตอนนี้นี่ก่อน

แต่ซิสเกอร์กลับเสียเวลาทำความเข้าใจกับคำถามนี้เพียงครู่หนึ่งก่อนตอบสั้นๆ ว่า

"ข้าชนะแน่"

อีกฝ่ายไม่ได้แสดงกิริยาทำทายเป็นแต่สำหรับอิลลีซี ความเชื่อมั่นและถือดีที่ถ่ายทอดผ่านน้ำเสียงก็ฟังดูทำทายเป็นพอแล้ว

อิลลีซีไม่คุ้นกับซิสเกอร์ที่เป็นแบบนี้ อดคิดไม่ได้ว่าที่ผ่านมาจากตัวเอง
ไม่เคยได้รู้จักกับอีกฝ่ายอย่างแท้จริงสินะ

"ถ้างั้นก็รอดูกันเลย"

อิลลีซีกระซอกตาบอกจากฝัก รอยยิ้มที่พบเห็นน้อยครั้งมากในช่วง
สองวันนั้นผู้ดีขึ้นมานับใบหน้าเคร่งเครียด

เขาไม่มีทางล้มโศกนาฏกรรมทั้งหมดที่เกิดขึ้นในเซตวาเซน และยอมรับ
ความจริงที่ว่าคนเหล่านั้นสูญหายไปจากชีวิตของเขาแล้วไม่ได้ แต่ก็มีเรื่อง
ที่จำเป็นต้องไปทำเพื่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาไม่มีเวลาจมจ่อมอยู่กับความ
เสียใจ

ก่อนที่จะเปิดฉากต่อสู้ เขาอดคิดไม่ได้ว่าบุคลลน่าสงสัยที่ซิสเกอร์
พูดถึงนั้นจะรวมถึงตัวเขาด้วยไหม

ไม่เป็นไร

ตอนที่ความคิดดังกล่าวผู้ขึ้นมาในหัว เขาบอกกับตัวเองเช่นนี้
เวลานี้มีแค่แอนทริสเท่านั้นที่เป็นอุปสรรคสำคัญ ขอเพียงกำจัดแอนทริส
ได้ จากนั้น...

ความคิดของอิลลีซีสะดุดลงอีกรอบ

เขาปิดความคิดที่ผู้ขึ้นมาอย่างกะทันหันออกจากสมองแล้วหันไป
จดจ่อกับการต่อสู้ ลืมเลือนไปแล้วว่าเมื่อครู่ตัวเองกำลังขบคิดเรื่องอะไร

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)